

Ključno vprašanje predsedniških volitev v Franciji

Tomaž Ovčak

V Evropi imamo 50 milijonov muslimanov. Obstajajo znamenja, da bo Alah naklonil islamu zmago v Evropi – brez mečev, pušk ali vojaškega osvajanja – ter jo spremenil v muslimanski kontinent v nekaj desetletjih.

- Omar Moamer el Gadafi, 2006

V dnevih pred prvim krogom predsedniških volitev v Franciji sem v Dnevniku Televizije Slovenija opazil voditeljico Manico Janežič Ambrožič z gostoma (frankofilom in profesorjem francoščine na Univerzi v Ljubljani, drugi pa mi je ušel iz spomina) med pogovorom o tej temi. V en glas so kimali drug drugemu, kako ne bi bilo dobro, če bi zmagala »populistična« kandidatkata »skrajne desnice« Marine Le Pen.

Nihče od njih, enako velja za večino medijskega prostora v Sloveniji, ni v pogovoru omenil ključnega vprašanja teh in večine naslednjih volitev v Zahodni Evropi: ali smejo avtohtoni staroselski narodi Zahodne Evrope trajno ohraniti udobno etnično in kulturno populacijsko večino v svojih domovinah?

Ta je nujni pogoj, da bodo narodi preživeli tudi v bodoče, da bo današnja generacija Francozov in Nemcev predala kot dediščino naprej svojim otrokom in vnukom tisto, kar so podedovali od svojih staršev in starih staršev – civilizacijo in kulturo, ki sta plod stoletij življenj in dela prednikov.

Ključno vprašanje volitev se morda zdi komu nepotrebno. Mar nimajo narodi Zahodne Evrope zdaj udobne etnične populacijske večine v svojih domovinah? Takoj se odpira naslednje: koliko časa jo bodo še imeli in kaj se bo zgodilo, če in ko bi jo izgubili? Kakšna so sploh demografska gibanja v državah Zahodne Evrope?

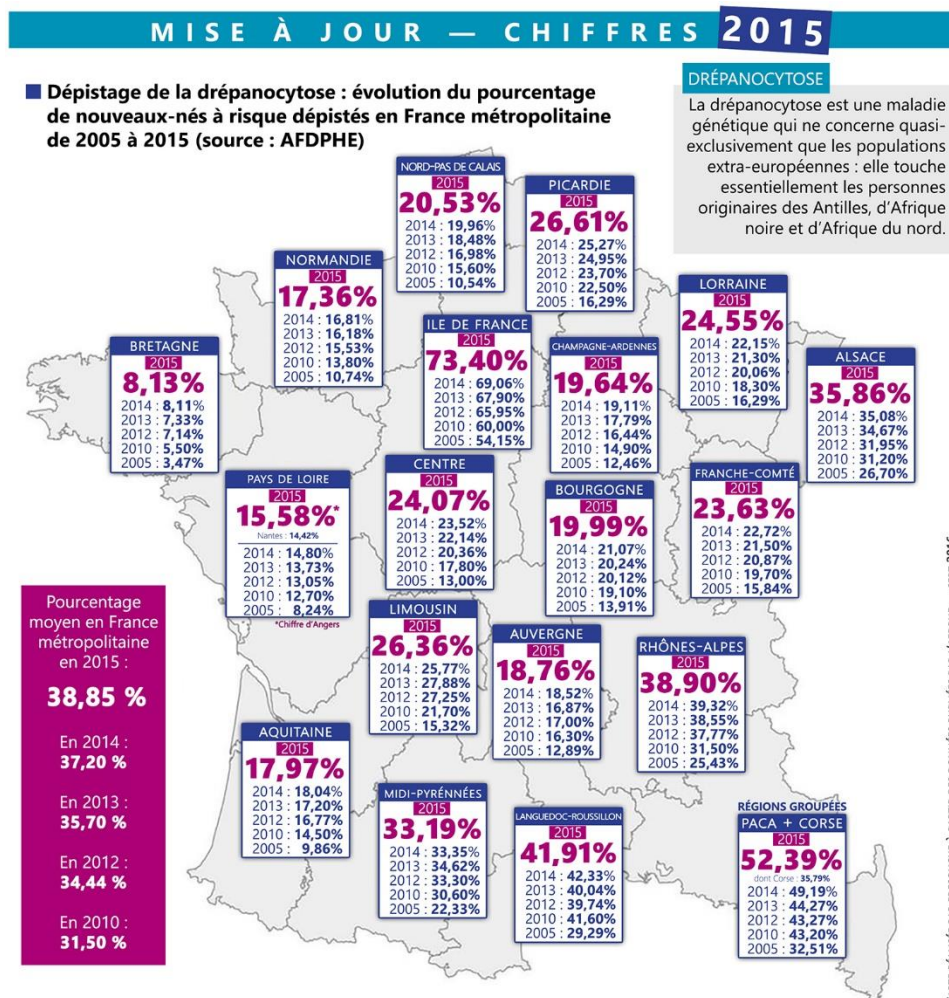
Odgovor za Francijo in Nemčijo, ki sta kulturno, civilizacijsko in gospodarsko srce kontinentalne Evrope, ne obeta nič dobrega. Projekcije kažejo, da bodo v Nemčiji, ki je največja končna destinacija neevropskih migrantov, ob nadaljevanju današnjih trendov (tako glede števila prispelih migrantov kot njihovih spolnih in starostnih struktur), nemški moški v starostni skupini od 20 do 35 let, ki so ključni za obrambo države in naroda, postali manjšina proti večinski neevropskim muslimanom, Turkom in ostalim, v svoji starostni in spolni populaciji že leta 2020 (YouTube: [Germany Crosses the Demographic RUBICON: 20-35's a MINORITY by 2020](#), 18. marec 2016).

Slika je v ta hip politično najbolj aktualni Franciji podobna. Kako hitro se spreminja sestava prebivalstva tam? Evropske politične elite ne skrivajo več svojega namena, da bi avtohtona staroselska evropska ljudstva čimprej zamenjali z bližnjevzhodnimi in afriškimi populacijami, zato je v uradno objavljenih statistikah vedno težje najti podatke o tem. Hitrost demografskih sprememb v Franciji je lahko zaslučil že gledalec, ki je nekaj dni kasneje videl poročanja gospe Janežič Ambožič iz Pariza. Le podpis pod njo na ekranu in stavbe v ozadju so še govorili o tem, da poroča iz Pariza, ne pa iz Alžirja, Dakarja ali Bamaka, svetlopolti Francozi so izginili iz njenih reportaž in pogovorov s Parižani. S podobnimi vtisi se vračajo iz Pariza tisti, ki so ga obiskali v zadnjem času; to ni več evropsko mesto.

Taki's Magazine je februarja letos objavil zanimiv članek (Steve Sailer: [Le Grand Remplacement](#); Takimag, 8. februar 2017) o deležih novorojencev, ki jih francoski zdravstveni sistem preverja za morebitno srpastocelično anemijo. Je neželjeni stranski produkt evolucijske genetske prilagoditve ljudstev iz tropskih in subtropskih območij na malarijo. Prilagoditev, ki prinaša večjo odpornost nanjo, s seboj prinaša tudi tveganje za srpastocelično anemijo. Tveganju za genetsko okvaro je izpostavljen vsak v Franciji rojeni otrok s staršema z genetskim poreklom iz teh območij. Če je od tam le eden, tveganja ni, zato takšnih otrok ne testirajo.

Na kratko: delež novorojencev, ki jih v Franciji testirajo za morebitno srpastocelično anemijo, podaja okviren podatek o deležu novorojencev z obema staršema iz globalnega juga, večinoma gre za muslimane neevropskega porekla iz nekdanje Francoske Afrike.

Priložena slika z uradnimi podatki kaže za staroselske Francoze grozljivo sliko. 2015 je bilo v Franciji 38,85% novorojencev, ki so jih testirali za to genetsko okvaro, 2017 je delež že višji od 40%. Leta 2015 je bilo v Parizu 73,40% novorojencev, ki so jih testirali za srpastocelično anemijo, 2017 je delež že okoli 80%.

Šokantni niso le deleži, še mnogo bolj so trendi, njihova hitrost in pospešek.

Podatki omogočajo tudi projekcije. Leta 2025 bo v Franciji že okvirno vsak drugi novorojeni otrok imel oba starša neevropskega izvora, 2035 pa kar trije od štirih!

Razmerja znotraj celotne populacije časovno približno eno generacijo zaostajajo za temi trendi; staroselski Francozi bodo najkasneje leta 2050 v svoji domovini postali etnična, kulturna in seveda tudi politična manjšina. Na svojem domačem ozemlju, ki je njihovo že tisočletja, bodo trajno postali kolonizirana manjšina proti potomcem svojih nekdanjih afriških kolonizirancev. Zgodovina ima včasih res smisel za ironijo.

Znanec musliman me je pred kratkim vprašal, zakaj se sploh ukvarjam s tem, mar bi počel kaj pametnejšega? Ahmed, naj ti odgovorim z vprašanjem: kakšna bo Evropa, ko bodo v Franciji in Nemčiji dobili večino muslimani neevropskega porekla, ki v Evropi ohranjajo svojo kulturo in demografsko zmagujejo? Bosta Francija in Nemčija še takšni, kot sta danes, ali bosta iz njiju v prelomnih sunkih nastali kopiji držav, kot so tiste, od koder izvirajo migranti in njihove kulture? Današnji Nemčijo in Francijo tudi ekonomsko držita

pokoncni še obstoječi večini avtohtonih narodov, neevropski migranti po uradnih podatkih (kjer so sploh na voljo po tem kriteriju) nikjer v Evropi v povprečju niso neto plačniki davkov.

Se bodo avtohtoni staroselski narodi Evrope kar vdali v usodo, ali se bodo, ko bo to spoznanje doseglo večino, uprli z vso silo, saj gre za preživetje celih narodov?

Zaradi imigracij neevropskih priseljencev ter zelo različnih rodnosti avtohtone in neevropskih, večinoma muslimanskih populacij pada delež staroselskih narodov v populacijah držav Zahodne Evrope za približno eno odstotno točko letno. V imenu multikulturalnosti poteka pred našimi očmi raznarodovanje, ki meji že na genocid, etnično čiščenje ozemlja. Mar ni multikulturalnost največja laž ali zabloda našega časa? Če si isto ozemlje delijo različne kulture in etnične skupine, tekmujejo med seboj in se geografsko izrivajo, stanje ni stabilno, dolgoročno praviloma zmagajo predstavniki tiste kulture in etnične skupine, ki ima (naj)višjo nataliteto.

Je res v dolgoročnem interesu Slovenije in Slovencev, da severno in zahodno od nas že na polovici tega stoletja dobimo novo Alžirijo, Turčijo ali Mali? Kaj je ostalo od kulture in civilizacije budizma v Afganistanu, krščanstva v Siriji, srbske na Kosovu, ki ga imamo pred nosom in dobro poznamo njegovo zgodovino vojne različnih rodnosti Srbov in Albancev? Ne pravijo zaman, da je demografija usoda, trajno spreminja vse: etnično podobo, kulturo, politiko, civilizacijo.

Proti temu se za Francoze bori Marine Le Pen, Ivana Orleanska našega časa. Nagovarja staroselsko populacijo, ki se krči eno odstotno točko letno, zato bo pravi lurdski čudež, če bo 7. maja zmagala. Zdi se, da je Francija demografsko že onkraj točke brez povratka.

Intelektualce in družbenopolitične delavce v medijih, kot so trije iz uvoda (avtor Nassim Nicholas Taleb ima zanje [prav poseben izraz](#)), ki takšne ljudi razglašate za populiste in skrajne desničarje, pa javno sprašujem naslednje... Kaj naj storijo predstavniki staroselskih narodov Zahodne Evrope, ki razumejo, da bodo že njihovi otroci v svojih srednjih letih etnične, kulturne in politične manjšine v domovinah svojih prednikov, da bodo doma živeli v nekem povsem drugem in zelo drugačnem, mnogo slabšem in mnogo nevarnejšem svetu? Smejo imeti interes, da se to ne zgodi, ga smejo izražati, ga braniti, ga udejaniti, kako naj ga udejanijo? Zakaj se le njim kot brezprizivni politični imperativ vsiljuje agresivno raznarodovanje v imenu multikulturalnosti? Je boj proti raznarodovanju res skrajno desničarstvo in populizem? Mar ni bil po enakih kriterijih nemški okupator med drugo svetovno vojno v Sloveniji le prinašalec multikulturalnosti? Nemški nacisti so bili po vsem sodeč res bedaki, ker Evrope niso osvajali v imenu ideologije multikulturalnosti, slovenski partizani bi jim lahko rekli le: »Oh, oprostite, dobrodošli, počutite se kot doma.«

Dajmo že enkrat javno po alinejah napisati, kakšna je sploh razlika med demokracijo in populizmom, jaz je namreč ne razumem.

Istočasno vam kličem javni J'Accuse!, ki vas prej, kot si mislite, čaka tudi od vaših potomcev. Kaj boste čez dvajset ali trideset let odgovorili svojim otrokom in vnukom, ko vas ne bodo nehali spraševati, kje ste imeli pamet v današnjem času?

Mon Dieu, kakšna farsa so v medijih frankofili, ki nasprotujejo osebi, ki se v usodnih urah zgodovine proti elitam politično bori za golo preživetje francoskega naroda, njegove kulture in civilizacije na domačih galskih tleh!